

PHẦN 31

Lacey đến Chicago vào lúc mười sáu giờ ba mươi. Tại đây cô đáp chuyến bay mười bảy giờ mười lăm đi Boston. Một lần nữa, cô lại sử dụng đến thẻ tín dụng của mình, nhưng cô muốn trả bằng tiền mặt cho hãng Delta cho đoạn đường giữa Boston và New York. Chuyến bay này đáp xuống tại trạm Marine, cách trạm chính của phi trường La Guardia gần một cây số rưỡi. Nếu có một ai đó theo dõi cô ta đến New York thì người đó sẽ không bao giờ đón cô ta tại nơi đó và vì cô không sử dụng thẻ tín dụng của mình nữa, có thể người đó sẽ nghĩ không chừng cô ta đã ở lại Boston rồi cũng nên.

Trước khi lên chuyến bay từ Chicago, cô mua một tờ New York Times. Trong chuyến bay, cô lướt nhanh trên các trang đầu của tờ báo. Biết chắc là mình sẽ không thu thập được gì trong lúc đọc báo, cô định xếp nó lại, nhưng rồi phải bật la lên. Hình ảnh của Rick Parker được đăng trên trang đầu phần hai của tờ báo.

Cô đọc đi đọc lại bài tường thuật, cố hiểu những gì được viết trong đó. Nó kể về những tình tiết mới liên quan đến một bài tường thuật được viết trước đây về Rick. Được thấy vào lúc chiều thứ tư, ngày mà anh ta đưa một người khách đi coi căn hộ của Isabelle Waring, Rick Parker còn bị tình nghi là hung thủ đã giết chết Isabelle Waring và đang bị cảnh sát truy nã.

Anh ta đang trốn ở đâu? Lacey tự hỏi. Anh ta đã chết chưa? Thế cái thông tin mà cô đã báo cho Gary Baldwin vào tối ngày thứ ba có liên quan đến việc anh ta mất tích hay không? Cô nhớ lại là khi biết được sự hiện diện của Rick tại Stowe vài giờ trước khi Heather Landi chết không làm cho ông Baldwin có phản ứng gì hết. Và bây giờ cảnh sát nghi ngờ Rick có dính líu trong án mạng của Isabelle. Phải có một mối liên quan nào đó, cô quả quyết.

Chỉ có chuyến bay đáp xuống Boston, Lacey mới biết là mình đã tìm ra chỗ để trốn tại New York mà cô cho là không một ai có thể nghĩ để tìm đến.

Đã tám giờ năm phút, giờ địa phương, cô xuống phi trường Logan. Cầu xin cho anh ta có ở nhà, rồi cô mới điện cho Tim Powers, người quản lý tòa nhà của Isabelle Waring.

Bốn năm trước đây, trong lúc cô rời khỏi số 3 trên đường 70 phía Đông, Lacey đã ngăn được một tai nạn khủng khiếp mà Tim Powers được coi là người đã gây ra nó. Sự việc xảy ra trong nháy mắt. Một đứa bé thoát khỏi tay của chị vú em, bỏ chạy băng ngang đường, do lỗi của Tim Powers đã để cánh cửa tòa

nhà mở toang trong khi lau chùi nó. Lacey đã phản ứng khá mau lẹ, ngăn không cho đứa bé bị một chiếc xe giao hàng đụng phải

Tim, hoảng sợ trước thảm kịch vừa được ngăn chặn trong đường tơ kẽ tóc, đã thề là :

- Lacey à, người ta sẽ không bao giờ tha thứ cho tôi đâu. Nếu một ngày nào đó, cô cần tôi về bất cứ chuyện gì, bất cứ chuyện gì cô biết không, cô có thể tin nơi tôi.

« Tim à, hôm nay tôi cần đến anh đây », cô thầm nghĩ trong khi chờ anh nhắc điện thoại lên nghe.

Tim tỏ ra ngạc nhiên khi nghe giọng nói của cô.

- Lacey Farrell ! Tôi nghĩ là cô đã biến mất khỏi mặt đất này rồi.

« Cũng gần như thế thôi » Lacey nghĩ.

- Tim à tôi cần sự giúp đỡ của anh. Có một hôm anh đã hứa với tôi là ...

Anh ta cắt ngang.

- Bất cứ điều gì cô muốn.

- Tôi cần một chỗ để ở, - cô thì thầm vừa đủ cho anh ta nghe. Dù chỉ có mỗi một mình cô trong cả dãy ca bin điện thoại, cô vẫn ngó dáo dác, như sợ người khác nghe thấy vậy, - Tim à, - cô nói bằng một giọng khẩn trương hơn, - một người nào đó đang theo dõi tôi. Tôi nghĩ đó là kẻ đã giết chết Isabelle Waring. Tôi không muốn anh phải đối mặt với nguy hiểm, nhưng tôi không thể về nhà tôi hay đến gia đình của tôi được. Ít ra tôi muốn ngủ qua đêm nay trong căn hộ của Isabelle Waring. Tôi van xin anh Tim à, chuyện này rất quan trọng, anh không được nói với bất cứ ai. Anh hãy làm như chúng ta không hề tiếp xúc với nhau.

Dối với Ed Sloane, buổi làm việc ngày hôm nay còn lâu mới chấm dứt được. Sau khi từ già Rick Parker tại trung tâm cai nghiện Harford, ông ta cùng bà Priscilla Parker đã về ngôi biệt thự tại Greenwich để lấy chiếc xe riêng của

mình. Trên đường về Manhattan, ông điện thoại về trụ sở cảnh sát. Ông muốn biết có gì mới xảy ra không. Nick Mars đang có mặt tại văn phòng.

- Ông Baldwin gọi điện cho ông gần như mỗi phút vậy, - anh báo lại cho Sloane. - Ông ta muốn gặp ông ngay. Ông ta không thể liên lạc với ông qua máy điện thoại trên xe của ông được.

- Có gì lạ đâu, rất khó tiếp xúc được với tôi, - Sloane đáp lại. - Minh không hiểu ông ta sẽ phản ứng ra sao nếu như ông ta biết được suốt buổi chiều ngày hôm nay mình đi bằng xe li mu din có tài xế hẳn hoi. Thế bây giờ, ông ta muốn gì ? - Ông hỏi tiếp. - Mọi việc đang đảo lộn tứ lung tung đây, - Mars đáp lại. - Suýt chút nữa thì Lacey Farrell đã bị tóm tại Minneapolis, nơi mà các nhân viên liên bang đã giấu cô ta. Cô ta đã biến mất và Baldwin tin chắc là cô ta đang đi về phía New York. Ông ấy muốn bàn tính với chúng mình để tìm lại cô ta trước khi cô bị kẻ nào đó bắt. Ông ấy muốn bắt cô ta với tư cách là nhân chứng đã mục kích. Sao Ed, công việc xảy ra thế nào ? Ông có gặp được Parker không ?

- Có. Anh gọi cho Baldwin và tổ chức một cuộc hẹn đi. Tôi sẽ về văn phòng gặp anh sau, có thể vào khoảng bảy giờ tối.

- Có một biện pháp hay hơn thế. Ông ấy đang ở trong thành phố nên có thể đến trụ sở cảnh sát để gặp chúng ta.

Khi về đến văn phòng cảnh sát của quận 19 ; Ed tạt ngang qua phòng làm việc của mình và cởi áo ra. Sau đó, cùng Mars đến gặp Gary Baldwin đang ngồi chờ ông trong phòng hỏi cung. Baldwin vẫn còn đang giận dữ về chuyện Lacey đã mất tích, nhưng ông phải dẹp bỏ sự phẫn nộ của mình để khen mừng Sloane đã tìm thấy được Rick Parker.

- Nó đã nói gì với anh ?

Xem lại đôi lần những ghi chép của mình, Sloane báo cáo lại nội vụ thật chi tiết.

- Anh có tin nó không ?

- Có, tôi nghĩ là nó đã nói thật, - Sloane trả lời. - Tôi biết thằng bán ma túy cho nó. Nếu như đúng là nó đã nói với Rick sắp xếp cuộc hẹn với Savarano tại căn hộ của Isabelle Waring, thì việc đó không phải do tự ý của thằng đó. Nó chỉ là một tay sai mà thôi. Một người nào đó đã ra lệnh cho nó.

- Nói một cách khác mình sẽ không bắt được con mồi lớn qua trung gian của Parker, có phải không ?

- Đúng vậy, Parker là một tên chấy túi, nhưng nó không phải là kẻ sát nhân.

- Anh có nghĩ là ông bố nó đã cho người đánh nó như tử vì câu chuyện của Heather Landi không ?

- Có thể lắm, - Sloane đáp lại. - Nếu Heather Landi đi than phiền về Rick cho Parker cha, rất có thể lắm. Tuy nhiên tôi nghĩ chuyện này cũng không thực tế cho lắm bởi vì tôi không chắc cô ta tin tưởng ông ấy. Tôi cho là cô ta sợ ông ấy sẽ nói lại cho bố cô biết.

- Được rồi. Bây giờ chúng ta đi bắt tên cung cấp ma túy cho Rick Parker và làm cho nó khai, nhưng tôi vẫn đồng ý với anh là tên này chắc chắn chỉ là một mắt xích trong sợi dây chứ không phải là tên chủ mưu. Và chúng ta phải hành xử như thế nào để cho Rick Parker không được rời khỏi trung tâm cai nghiện đó mà không có người theo canh chừng. Bây giờ đến lượt của Lacey Farrell.

Sloane đưa tay vào túi định lấy một điều thuốc đồng thời bĩu môi :

- Gói thuốc trong túi áo của tôi, anh làm ơn đi lấy giùm cho tôi được không Mars ?

- Được chứ Ed.

Một lúc sau Mars trở lại để gói thuốc còn phân nửa và để một cái gạt tàn đưa ngay trước mặt của Sloane.

- Có khi nào anh nghĩ đến việc ngưng hút thuốc không Sloane, - Baldwin hỏi trong khi nhìn gói thuốc và cái gạt tàn bằng ánh mắt kính tởm.

- Nhiều lần rồi, - Sloane trả lời. – Tin tức mới nhất liên quan đến Farrell như thế nào rồi ?

Chỉ với những từ đầu tiên thôi, người ta có thể thấy là Baldwin đang giận Farrell đến sôi gan.

- Bà mẹ biết Lacey đang sống tại Minneapolis, nhưng bà ta thì là không có nói chuyện này với bất cứ ai khác. Đương nhiên là tôi không tin.

- Có thể tin đó do người khác tiết lộ cũng nên, - Sloane gợi ý. - Không hề có sự rò rỉ tin tức tại cơ quan của tôi cũng như từ các nhân viên liên bang, - Baldwin nói bằng một giọng danh thếp. – Chúng tôi tuân thủ các nguyên tắc an ninh. Nhưng điều đó lại không đúng với cơ quan của anh.

Một điềm cho ông, Sloane nhìn nhận cho chính mình.

- Thừa ông, thế kế hoạch hành động của ông như thế nào đây ? – Ông hỏi. Ông cảm nhận một niềm vui thoáng qua, biết rằng Baldwin sẽ tự hỏi không biết việc người này gọi mình bằng « ông » là với ý mỉa mai hay tôn kính thật sự.

- Chúng tôi đang theo dõi thật chặt chẽ các chuyển động của chiếc thẻ tín dụng. Chúng tôi biết là cô ta đã dùng nó để mua vé máy bay đi Chicago, sau đó đi Boston. Ngay giờ phút này chắc cô ta đang bay tới New York cũng nên. Ngoài ra chúng tôi còn đặt máy ghi âm trong căn hộ của cô ta nhưng tôi e là cô ta không ngu ngốc đến mức về trốn tại đó. Tòa nhà của cô ta được canh chừng cẩn mật. Đường dây điện thoại của bà mẹ cũng bị nghe lén, luôn cả máy của người chị và ngay sáng thứ hai này, văn phòng của người anh rể cũng thế. Chúng tôi cho theo dõi từng thành viên trong gia đình cô ta phòng trường hợp cô muốn liên lạc với họ.

Baldwin ngừng nói và nhìn Sloane với ánh mắt dò hỏi.

- Tôi cũng đã nghĩ đến việc Lacey Farrell muốn gọi thẳng cho anh, - ông ta nói. – Anh nghĩ sao về chuyện đó ?

- Tôi không nghĩ vậy vì tôi đã đối xử với cô ta không được tế nhị cho lắm.

- Cô ta không đáng để cho người ta phải đối xử tử tế, - Baldwin nói không úp mở. – Cô ta đã giấu một tang vật của một vụ án mạng. Cô ta đã tiết lộ chỗ ở của mình trong khi chúng ta đang cố bảo vệ cô ta. Và giờ đây cô ta tự đưa mình vào một tình cảnh hết sức ngặt nghèo. Chúng tôi đã bỏ quá nhiều thời gian và tiền bạc để bảo vệ cho mạng sống của Lacey Farrell và để đáp lại chúng ta chỉ nhận được yêu sách và sự thiếu hợp tác mà thôi. Dù cho cô ta không có một chút lý trí nào đi nữa, ít ra cô ta cũng phải tỏ ra biết ơn chúng tôi chứ.

- Tôi nghĩ cô ta sẽ mãi mãi nhớ ơn ông, - Sloane nói trong lúc đứng lên. – Và tôi cũng tin chắc, dù không có sự che chở tốn kém của ông, cô ta vẫn muốn mình luôn còn sống.